

ՔԱՆԱՍՏԵՂՈՒԿԱՆ

Գ Ի Տ Ն Ա Յ Ի Ր . . .

«ՊԸՏԸԼԻԿ» ԻՆ.

Գիսնա՛ր, ի՛նչպէս, լոյսով քաց ներմակ նայուածքդ փրփրուն,
 Թէ ծաղիկներն ըսպիսակ մէկ-մէկ քափի՛ն պիտի վար,
 Մութէն փրքած՝ հոգիէն՝ նիհար ու լուռ խենք ջղուն,
 Թէ ան բացուիլ՝ հոգւոյն չափ ուզեց մասնաւ աւերու,

Աւսդերու պէս — որ երկչոտ, յաւէս ծաղկուն հոգիներ —
 Փնտռել իրար ելլէին, մութի՛ն ալ մէջ երազին . . . :
 Գիսնա՛ր ի՛նչպէս, քէ եղա՛ւ ներմակ ու լուրջ նայուածով
 Մէկն որ դըպէ՛ր մեղմօրէն, ակիքին մէջ աչերու

Ճառագայթին այդ բեկուող՝ իր երազին չափ սրտում . . . :
 Ու լուրջ՝ ինչպէս սիրեն է մերք խորհուրդներուն դէմ կեանքին,
 «Խենք»ը՝ մարդոց նայեցաւ հոգիներուն փակ, լրբուն.
 Մամուռն ամէն սիրս առեր, քեւաս՝ զօրեղ երազէ . . . :

Ու հեռուէ՛ն — խենք հոգի — սիրեն իր քակեց իր սէրէն . . .
 Անգութ՝ մարդերը եղան իր սրտութեանը հըպարս,
 Եւ չուզեցին հասկընալ: Ու գիսնայի՛ր եթէ դուն,
 Դժուար՝ նայուածք մ'իսկ՝ բանա՛ր խորունկ ըղձանքը հոգւոյն . . . :

Ու գիսնայի՛ր ալ՝ մինա՛կ, սրտում երազն է դժուար . . . :

ՇԷՆ - ՄԱՀ

Հոկտեմբեր 1942

